

De uitverkorenen

Hans van de Lagemaat

Mattheüs spreekt in hoofdstuk 24 vanaf vers 15 over de grote verdrukking, die aan de komst van Christus vooraf gaat. Vers 15 begint met ons opmerkzaam te maken op de gruwel der verwoesting – *‘die het leest, die merke daarop’*. Hier wordt duidelijk verwezen naar de laatste van de 70 jaarweken, waarvan gesproken wordt in Daniël 9:

‘En hij zal velen het verbond versterken een week; en in de helft der week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, ook tot de voleinding toe, die vastelijk besloten zijnde, zal uitgestort worden over de verwoeste.’

In vers 21 is er weer en duidelijke verwijzing naar het boek Daniël.

‘Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal.’ (Mat. 24:21).

‘En te dier tijd zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen van uw volk staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, tot op diezelfde tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek.’ (Dan. 12:1).

‘Uw volk.’ Bedenk dat deze woorden tot Daniël worden gesproken, en Daniël was natuurlijk een Hebreëer. ‘Uw volk.’ Het kan toch niets anders betekenen dan het volk Israël?

Een andere Schriftplaats die betrekking heeft op Mattheüs 24:15 is Ezechiël 5:9.

‘En Ik zal onder u doen, hetgeen Ik niet gedaan heb, en desgelijks Ik voortaan niet doen zal, om al uwer gruwelen wil.’

Lezen we het hele hoofdstuk, dan zien we dat ook dit vers in de context staat van het gericht over Israël, of nog iets nauwkeuriger, over Jeruzalem.

Er zijn ook andere aanwijzingen dat de grote verdrukking van Mattheüs 24 alleen in verband staat met Israël. ‘*Judea*’ (vs. 16) ‘*een sabbat*’ (vs. 20), en vers 28, dat echter om een wat uitgebreidere verklaring vraagt, waarvoor we nu de ruimte niet hebben.

Te midden van deze donkere dagen is er ook licht. Te midden van al deze gerichten zien we ook genade.

'Maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.' (vs. 22).

'De uitverkorenen' vinden we nogmaals in vers 24.

'Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, alzo, dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.'

Deze woorden impliceren duidelijk dat het een tijd van grote verleidingen zal zijn om een valse godsdienst aan te hangen, maar dat de uitverkorenen hiervan verschoond blijven, zij het dat ook, of zelfs zij meegesleept dreigen te worden. In vers 31 zijn de uitverkorenen nogmaals het onderwerp. Nu in een voor hen wat gunstiger verband, daar het in dat vers gaat over de tijd na de verdrukking.

'En Hij zal Zijn engelen uitzenden met een bazuin van groot geluid, en zij zullen Zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het ene uiterste der hemelen tot het andere uiterste derzelve.'

Wie zijn deze uitverkorenen? Laten we ons, om deze vraag te beantwoorden, ons stellen op het standpunt van de discipelen, tot wie deze woorden gericht waren. Hun was alleen het Oude Testament bekend. De brieven van Paulus waren nog niet geschreven, dus het is niet verstandig om die in eerste instantie in onze verklaring te betrekken.

Een aantal personen die met name zijn uitverkoren zijn:

Abram (Neh. 9 :7)

Jakob (Ps. 105:6)

Aäron (Num. 16:5,7; Ps. 105:26)

Mozes (Ps. 106:23)

Saul (1 Sam. 10:24)

David (2 Sam. 6:21; 21:6 Ps. 89:3)

Salomo (1 Kron. 28:5,6,10)

Zerubbabel (Hag. 2:24).

De Levieten vinden we als een groep van uitverkorenen (Deut. 18:5; 21:5)

Het is ons al snel duidelijk dat het in Mattheüs niet om bovenstaande personen kan gaan.

Maar de Schriften beperken zich niet tot deze personen. Zij spreken van een volk dat is uitverkoren.

'En omdat Hij uw vaders liefhad, en hun zaad na hun verkoren had, zo heeft Hij u voor Zijn aangezicht door Zijn grote kracht uit Egypte uitgevoerd.' (Deut. 4:37).

Het kan hier maar om één volk gaan. En dat is Israël. En opnieuw in het zevende hoofdstuk van hetzelfde boek:

'Want gij zijt een heilig volk voor de HEERE, uw God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken, die op de aarde zijn. De HEERE heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het wenigste van alle volken. Maar omdat de HEERE ulieden liefhad, en omdat Hij hield de eed, die Hij uw vaders gezworen had, heeft u de HEERE met een sterke hand uitgevoerd, en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Faraö, koning van Egypte.' (vs. 6-8).

En sinds die machtige verlossing uit Egypte wordt Israël onder de andere genoemd met de Naam van Zijn uitverkorenen. Een paar voorbeelden:

'Alzo voerde Hij Zijn volk uit met vrolijkheid, Zijn uitverkorenen met gejuich.' (Ps. 105:43).

'En Ik zal zaad uit Jakob voortbrengen, en uit Juda een erfbezitter van Mijn bergen; en Mijn uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten, en Mijn knechten zullen aldaar wonen.' (Jes. 65:9; zie ook vs. 15, 22).

Is het nu niet meer dan voor de hand liggend, dat we ook in Mattheüs 24, tezamen met de aanwijzingen die we al hadden, moeten denken aan Israël, als er gesproken wordt over 'de uitverkorenen'? De toehoorders van de rede van de Heere konden het toch niet anders uitleggen?

Een paar woorden uit de brieven van Paulus zijn nu wel op zijn plaats. Want iemand zou nu kunnen vragen: hoe zit dat dan met Romeinen 11:7?

'Wat dan? Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden.'

Hier wordt Israël min of meer tegenover de uitverkorenen geplaatst. Doet dit onze uitleg van zojuist nu niet te niet? Tegen het einde van dit hoofdstuk lijken we nu juist weer een bevestiging te vinden van onze uitleg:

'En alzo zal geheel Israël zalig worden.' (Rom. 11:26).

Dit soort dingen vallen allemaal op zijn plaats als we ze lezen in de (toegegeven: niet al te nabije) context van Romeinen 9:6-8.

'Want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn. Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar in Izaäk zal u het zaad genoemd worden. Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods, maar de kinderen der belofenis worden voor het zaad gerekend.'

Met andere woorden, misschien wat al te eenvoudig gezegd: onder de naam uitverkorenen, tellen allen die geen kinderen van de belofenis zijn in Israël gewoon niet mee. Zij worden niet voor het zaad gerekend. De uitverkorenen van Mattheüs 24 zijn niet een deel van de gehele mensheid, die geloven, maar zijn Israëlieten, aan wie de beloften Gods, reeds gedaan aan Abraham worden waargemaakt.

'Zijn uitverkorenen.' In die naam wordt tevens de nauwe band tussen het volk en zijn Messias weer benadrukt. Het is een type van Hem. En Hij is uit het volk voortgekomen. Ook Hij draagt de naam Uitverkorene.

'Ziet, Mijn knecht, Die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Dewelke Mijn ziel een welbehagen heeft!' (Jes. 42:1).